

Hogy volna mód sorsán enyhítenem?
 Agg napjait a fáradástul én
 Mily édes-örömet fölmenteném.
 Ez fáj nekem csak, nyugodt éltemet
 Most egyedül ez keseríti meg.
 Tégy érte, amit tenni bír erőd,
 Légy jó fiú és gyámolítsad őt.
 Vedd vállaidra félíg terheit
 S meglásd, öcsém, az Isten megsegít.
 S anyánkat, ezt az édes jó anyát.
 Ó Pistikám, szeresd, tiszteld, imádd!
 Mi ő nekünk? Azt el nem mondhatom,
 Mert nincs rá szó, nincsen rá fogalom;
 De megmutatná a nagy veszteség:
 Ha elszólítná tőlünk őt az ég...
 E néhány sorral érd be most, öcsém,
 Én a vidámság hangját keresem,
 És akaratlan ilyen fekete
 Lett gondolataimnak menete;
 S ha még tovább fonnám e fonalat,
 Szívem repedne a nagy kín alatt.
 Más levelem majd több lesz és vidám,
 Isten megáldjon, édes Pistikám!

(Petőfi Sándor.)

Nincs is szebb, gyermekek, a boldog, megelégedett családi életnél. Amikor édesapa és édesanya körül ott játszadoznak a gyermekek. Mindenki végzi a jó Istentől ráért munkát s megelégedett a család. Csak akkor van baj, akkor köszönt be a szomorúság, ha elöregednek a szülők s a gyermekek nem végzik becsületesen munkájukat. Ilyenkor úgy érzik a szülők, akik pedig egész életüket gyermeküknek áldozták, mintha kifosztották volna őket. Gyermekek, ki tudná meghálálni jó szüleinek mindazt a sok fáradságot, törődést, gondot és aggodást, amit értetek vállalt? És melyik gyermek tudná megtagadni jó szüleit? Olyan talán a világon sincs. Arany János, a másik magyar költő gyönyörű végrendeletet hagyott gyermekére, de minden magyar gyermekre is. Hallgassátok!

FIAMNAK.

Hála Isten! Este van megint.
 Mával is fogyott a földi kín,
 Bent magános, árva gyertya ég,
 Kívül leskelődik a sötét.
 Ily soká, fiaeskám, mért vagy ébren?
 Vetve ágyad puha-melegen:
 Kis kacsoíd összetéve szépen,
 Imádkozzál, édes gyermekem!

Látod, én szegény költő vagyok,
 Örökül hát nem sokat hagyok;
 Legföllebb mocsoktalan nevet:
 A tömegnél hitvány érdemet.
 Ártatlan szíved tavaszkeretében
 A vallást azért öntözgetem.
 Kis kacsóid összetéve szépen,
 Imádkozzál, édes gyermekeim!

Mert szegénynek drága kincs a hit,
 Túrni és remélni megtanít.
 S néki, míg a sír rá nem lehel,
 Mindig túrni és remélni kell.
 Ó, ha bennem is, mint egykor, épen
 Élne a hit, vigaszul nekem!
 Kis kacsóid összetéve szépen
 Imádkozzál, édes gyermekem!

Majd, ha játszó társaid közül
 Munka hí el, — úgy lehet korán, —
 S idegennek szolgálsz eszközül,
 Ki talán szeret, de mostohán:
 Balzsamul a hit malasztja légyen
 Az elrejtett, néma könnyeken.
 Kis kacsóid összetéve szépen,
 Imádkozzál, édes gyermekem!

Majd ha látod, érzed a nyomort,
 Melyet a becsület válla hord;
 Megtiporva az erényt, az észet,
 Míg a vétek irigységre készít,
 S a butának sorsa földi éden:
 Álljon a vallás a mérlegen.
 Kis kacsóid összetéve szépen,
 Imádkozzál, édes gyermekem!

És ha felnövén tapasztalod,
 Hogy apáid földje nem honod,
 S a bölcsőd s koporsód közti űr
 Századoknak szolgált mesgyeül:
 Lelj vigasztalást a szent igékben:
 „Bujdosunk e földi téreken.“
 Kis kacsóid összetéve szépen,
 Imádkozzál, édes gyermekem!

Ó, remélj, remélj egy jobb hazát!
 S benne az erény diadalát;
 Mert különben sorsod és e föld

Isten ellen zúgolódní költ.
 Járj örömmel álmaid egében,
 Utravalód e csókom legyen:
 Kis kacsoíd összetéve szépen,
 Imádkozzál, édes gyermekem!

(Arany János.)

Ha szívünkbe zárjuk jó szüleink szavait, nem fog érni bennünket csalódás annyi az életben. Mert bizony az élet küzdelem, harc, amelyben mi is megsebesülhetünk. Milyen vigasztaló akkor, csalódásban rágondolni jó szüleink szavaira, akik elláttak bennünket mindennel, amire az életben szükségünk lehet. Reviczky Gyula egy imakönyvet kapott örökül édesanyjától. Hallgassuk meg, mit mond róla.

IMAKÖNYVEM.

Aranykötésű imakönyvet
 Hagyott rám örökül anyám.
 Kis Jézus ingben, glóriában
 Van a könyv első oldalán.
 Sok év előtt egyik sarokban
 Beírta jó anyám nevét,
 Lehajtom a betűkre főmet,
 Hogy földidzzem szellemét.

Nekem úgy tetszik, hogy csak egyszer,
 Fehér ruhában láttam őt.
 Tavasz volt ép, a kedves ákác
 Virágzott a ház előtt.
 A lemenő nap fénysugára
 Reszketett ajkán, zárt szemén.
 Apám ott állt a ravatalnál
 És velem együtt sírt szegény.

Hogy elmosódtak a betűk! Beh
 Sárgák s kopottak a lapok!
 Rég volt, midőn ez imakönyvből
 Még az anyám imádkozott.
 Kék selyemszállal összekötve
 Van itt hajambul egy kevés,
 Aranyos fürteimhez akkor
 Nem illett még a szénvedés.

Irott imádság töredéke
 Mellett van anyám haja,
 Emitt egy szentnek vézna képe
 S egy régi, halvány Mária.